

şasırtıcı derecede kötü bir gün

“Ah, hayır! Tenis ayakkabılarım nasıl eriyebilir?”

Saatler önce, Janey Brown* beden eğitimi çantasını soyunma odasına koyarken, sağlam koşu ayakkabıları bezden çantasının içinde iki tosun karatavuk yavrusu gibi duruyordu. Şimdiyse çantasının içinde, üzerlerinden paçavraya dönmüş kumaşlar sarkan, iki tane yassı yuvarlak lastik vardı. Ayakkabıları düpedüz erimişti.

“Neden ben?” diye sızlandı Janey. “Neden son zamanlarda her şey benim başıma geliyor?”

Ağlamamak için parmaklarıyla gözpınarlarına bastırıyordu, buna karşın küçük bir damla, gözünden süzülüp burnuna doğru akmayı başardı. Hep başarırdı. Janey, bugün biraz olsun ağlamaya hakkı olduğunu düşünüyordu. Şasırtıcı derecede kötü olan gün, neredeyse sabah evden çıktığı an başlamıştı. Postacı, Janey’nin kendine gelen mektubu almasını engellemeye çalışmıştı.

Janey, büyük, beyaz zarfın üzerine yazılmış ismi gösterek, “Ama bu mektup bana gönderilmiş!” dedi.

* Kitapta geçen bazı yabancı sözcüklerin özgün okunuşları son sayfada verilmiştir. [E. N.]

Postacı, Janey'yi dinlemeden, “Evet, sanırım,” diye yanıtladı.

Postacının suratını pek göremiyordu, adam şapkasını neredeyse burnuna kadar indirmişti. Yine de bir an için, adamın dudakları şüpheyile eğilip büküldü. Aslında adam asabi bir Japon balığına benziyor, diye düşündü Janey. Gri gömleğinin koltuk altlarındaki terden koyulaşmış halkalar, bordo süvetlerinin kenarlarından görünüyordu.

Bugün ilk günü olmalı, diye düşündü Janey. Janey ilk günleri çok iyi bilirdi. Yeni okuluna daha birkaç hafta önce başlamıştı ve bu çok korkutucu olmuştu.

Postacı sırtıp zarfın üzerindeki damgayı gösterdi. “Kim gönderdiyse yeterince para ödememiş. Baksana, sadece iki pulu var, ama hmmm... dört tane olması gerekiyor. Bu mektubu ofise geri götürsem iyi olur.”

Janey zarfa baktı. Evet, sadece iki pul vardı, ama birisi aralarına bir dört rakamı ve iki çeyreklik işareti karalamıştı. Janey karalamalara pek bakmadı çünkü posta damgasında Solomon amcasının gülümseyen yüzünü görmüştü. Amcasının “Sol’un Meyveli Buzları” adında bir meyveli buz fabrikası vardı. Janey onunla hiç yüz yüze gelmemişse de, amcası Solomon arada bir ona hediyeler gönderirdi. Bu da amcasından gelen bir mektuptu.

“Bak,” dedi Janey zarfı postacının elinden çekmeye çalışarak, “buradaki rakamlar, benim sana dört buçuk lira daha ödemem gerektiğini söylüyor olmalı. Elimde beşlik yok ama sana onluk verebilirim.”

Postacı, “Bozuğum yok,” diyerek sırtıp zarfı daha sert bir şekilde kendine çekti.

“Üstü sende kalabilir!”

Janey son bir kez hızla çekince zarf, postacının elinden kurtuldu. O kadar güçlü çekmişti ki zarf kurtulunca Janey’in eli kendisine doğru fırlayıp kendi yüzüne çarptı. Gözleri acıdan sulandı ve gözyaşları bir anda burnuna kadar indi. Postacı kafası karışmış bir halde önce Janey’ye sonra mektuba baktı, sonra aniden cep telefonunu çıkardı.

“Hey!” dedi Janey. “Lütfen beni postaneye şikâyet etme. Sana fazladan para ödemeyi içtenlikle teklif ettim!”

Artık çok geçti. Postacı, çoktan köşeyi dönmüş; gözden kaybolmuştu.

Janey mektubu çantasına koydu. Şimdi okumak için zamanı yoktu; ders zilini kaçırabilirdi. Bu da daha büyük bir felaket olurdu. Janey taşınıp yeni okula başladığından beri karşılaştığı uğursuzluklara inanamıyordu. Eski okulunda sevilmeyen biri değildi. Aslına bakarsanız utangaç olmasına karşın orada birkaç arkadaşı vardı fakat bu okulda hiç kimse onunla tanışmak istemiyordu. Herkes o güne kadar edinmiş olduğu arkadaşıyla yetiniyor, bundan mutlu görünüyordu. Bir dönem önce başlamış olsaydı, belki daha fazla şansı olurdu. Ama hayır. Diğer çocukların hiçbiri Janey’yle ilgilenmiyordu, bu yüzden Janey; kendisinin de alnına “sıkıcı bir şekilde normal, normal olarak sıkıcı” damgasının yapıştırılabileceğini hissediyordu.

Görünen o ki, bu konuda Janey’ye katılan birileri daha vardı. Kimse yüzüne söylememişti, ama Janey’nin

düşündüklerini konuşuyorlardı. Winton Okulu'nda geçirdiği ilk birkaç günden sonra çantasına ya da sırasına konulmuş, hatta süveterinin arkasına iğnelenmiş, yuvarlak harflerle yazılı küçük notlar bulmaya başlamıştı.

ZAVALLI YAŞLI JANEY—HEM ADI HEM DE
KENDİSİ BROWN*.

JANEY BROWN BİRAZ DAHA SIKICI OLSAYDI
GÖRÜNMEZ OLURDU.

JANEY BROWN BUGÜN OKULA GELMEYECEK.
ÇİRKİN POLİSİ HEPİMİZİN İYİLİĞİ İÇİN ONU BİR
YERE KİLİTLEDİ.

Janey bu notları kimin, neden yazdığını bilmiyordu. Tek bildiği, bu notların sabahları erken kalkmaktan nefret etmesine neden olduğuydu. Üstelik, Janey'nin diğer çocuklarla kurduğu iletişime bu notların hiç faydası yoktu. Notlar o kadar utanç vericiydi ki, en tedirgin olduğu zamanlarda gördüğü kâbuslara benziyordu. Gece yarısı görülen korkunç bir rüya gibiydi: *Janey gözlerini açar, her yer karanlıktır, sonra birdenbire üzerine bir ışık vurur, kendini okul tiyatrosunun sahnesinde tek başına dururken bulur, ulusal marşı söylemektedir. Üzerinde çok şık, ama eski bir kıyafet vardır; bu kıyafet onun beş yaşındayken giydiği peri elbisesidir. Gözleri ışığa alışıp da etrafa bakınca herkesin onun pembe balerin etekliğine ve kedi miyavlamasına benzeyen sesine kıs kıs gülmekte olduğunu görür, ne korkunç bir acı...*

* İng. kahverengi [E. N.]

Janey boğazına bir yumruk oturmuş gibi hissederek okula gitti. Boğazındaki yumruk sanki demir kapıları zorluyor, fakat içeri giremiyordu. İç geçirerek çantasını diğer omzuna attı ve tam okul bahçesine adımını atacakken, küçük bir beden ona doğru koşup çarptı ve yere düşmesine neden oldu.

“Dikkat et geri zekâlı!” Üzerinde kendine göre çok kısa, gri bir pantolon olan küçük çocuk saygısızca Janey’ye bakıyordu.

“Benim suçu değildi... ben yap... üzgünüm!”

Çocuk, Janey’nin düşen kitaplarından birini çantasına koymasına yardım etmek için kaba bir biçimde iterken bir yandan da, “Nereye gittiğine dikkat etmen gerek uyuyan güzel,” dedi.

Olanların kendi suçu olmadığını bilmesine karşın Janey, kendini çok kötü hissediyordu. “Biliyorum. Biraz dalgındım. Aslında kâbus görüyor gibiydim. Umarım bir yerin acımamıştır. Bak, bunu yapmak zorunda değilsin.” Aceleyle eşyalarını topladı. “Gitsem iyi olur. Bir de... geç kalmak istemem.”

“Evet, her neyse.”

Çocuk ellerini cebine sokup arkasını döndü ve okul kapısının dışına, sokağa doğru yöneldi; omuzlarını arkaya atıp yaylanarak yürüyerek, büyük adam gibi görünmeye çalışıyordu. Janey büyük adam gibi davranmaya çalışan ama pek de başarılı olmayan çocuğa bakıp gülümsedi. Şimdi biraz daha neşeli hissederek, derin bir soluk alıp okula yürüdü.

O gün sinir bozucu bir not bulmamıştı, ama yine de kimseyle ufak bir sohbet bile edememişti. Önceki gece ne yaptığına dair kimseyle konuşmamıştı (en sevdiği

cep kitaplarındaki bazı bulmacaları çözmüştü). Ödevler için kaygılanacak kimse yoktu. İğrenç ketçaplı sandviçlerini değış tokuş etmek için hiç teklif almamıştı. Ama en azından huzuru yerindeydi.

Günün son dersinde beden eğitimi çantasına uzanıp birinin kendisinden önce çantasını kurcalamış olduğunu görene kadar...

Paçavraya dönmüş ayakkabıları çantasından çıkarıp çantanın içine baktı. Düşmanı, çantadaki hiçbir şeyi göz ardı etmemişti. Janey'nin lacivert şortu kıyma makinesinden geçmiş gibi görünüyordu ve çantanın içinde bir fare yuvası görüntüsü oluşmuştu. Dar eşofman üstü buruş buruştu ve sünmüştü.

Beden eğitimi çantası tam bir felaket alanı haline gelmişti. Janey Brown'ın hayatı gibi.

meleğe benzemeyen bir vaftiz anne

“Brown! Burada mısın?”

Janey bir an korkmuştu. Bu, sınıfın yıldızı Alfie Halliday’di. Diğer çocukların çoğu Janey’yi sinirlendiriyordu, ama Alfie o kadar *yetenekliydi* ki insan onun yanında kendini tam bir salak gibi hissediyordu.

Soyunma odalarına girip Janey’ye doğru yürüdü.

“İşte buradasın. Neden yanıtlamıyorsun? Bayan Rale hemen bahçeye çıkmanı istiyor, yoksa başın belaya girecek. Her zamankinden de fazla,” diye ekledi.

“Ama gelemem!” diyerek yutkundu Janey. “Birisi beden eğitimi çantamı mahvetmiş!”

Alfie, Janey’yle konuşurken gözlerini kapattı. “Ne? Bunu öğretmene söyle... eminim işe yarar.”

Bu senin için geçerli Bay Popüler, diye düşündü Janey, çocuğun peşinden yürürken. Alfie zekiydi, atletikti, kahverengi gözleri vardı ve saçları, Janey’nin cılız sıçan saçlarının aksine ışıldıyordu ve gürdü. Her şeyden öte, müdirenin oğluydu ve bu yüzden dokunulmazdı.

Janey, Bayan Rale’e yaklaştı. Yeni öğretmeni gülümseyerek Janey’ye bakıyordu.

“Ne oldu Janey?” diye sordu. Janey, öğretmeninin beden eğitimi şortu ve boynuna asılı düdüğüyle ne kadar genç ve zarif görüldüğünü düşündü. Öğretmen de okulda yeniydi ve burada Janey’yle ortak özellik taşıyan tek kişi o gibiydi.

“Birileri mahvetmiş... şey, bulamıyorum... yani, yanıma yanlış çantayı almışım, beden eğitimi eşyalarım yanımda değil. Gerçekten çok üzgünüm.”

Bayan Rale sessizce içini çekti. “Tamam Janey, sorun değil. Bak, neredeyse eve dönme zamanı geldi. Kapının yanındaki banklara oturursan, hem gözüm sende olur hem de zil çalınca okuldan ilk çıkan sen olursun.”

“Ah! Teşekkür ederim efendim.”

Janey iç geçirerek çantasını soyunma odasından aldı. Kendini kapının yanındaki banka bırakırken neredeyse yine ağlıyordu. Çok utanmıştı: Sinir bozucu notlar konusunda hiçbir şey yapamadığı için utanıyordu; iki haftadır bir arkadaş bile edinemeyecek kadar sıkıcı ve itici olduğu için utanıyordu. En çok da, şu anda, annesinin yanında olmasını dünyadaki her şeyden çok istediği için utanıyordu.

“Annenin şu anda burada olmaması ne fena değil mi?”

Biri Janey’nin düşüncelerinden sözcükleri çekip çıkarmıştı. Etrafa bakınırken parmaklıkların diğer tarafında duran kadını gördü. Janey’nin kafası kadar büyük bir gülümsemeyle orada dikilen kadın, sevimli bir teyze ve korkunç bir manyak arası birine benziyordu.

Janey, streç pembe mini eteğin içine sıkışmış, üzerine leopar desenli tişört giymiş, başına da bir eşarp takmış iri bedelli kadına bakarken, “Ne... ne dediniz?” diye sordu. Dizinin